

Fotó: Oláh Katalin, 2009

*Oláh János költő, író
(1942. 11. 24., Nagyberki – 2016. 07. 25., Budapest)*

Olyan nehéz...

Olyan nehéz szótlannul szólnom hozzád
szétszabdalt, kivégzett, hazátlan ország,
mert néma vagy és néma vagyok én is,
e némaság ínyemből serkedt vér-íz.

S ha megszólalnánk is, kihez ki szólna,
nem hitetlenség, de nem is hit volna.
Vége van, jaj, mindennek vége, vége,
ne szégyelljük, mondjuk ki bátran végre.

Mondanánk, de minden összejtünk sejtí,
bár elbuktunk, nincsen jogunk feladni.
Ráfanyalodván a kimondhatóra
görbítjük mégis ajkunk szolga-szóra.

Ha rátámad is testvér a testvérré,
hiába rúgja, marja, teste, vére.
Izom rándul, vér hull utolsó cseppig,
de nem győzhet le, nem válthat meg senkit.

Maradtunk sérült inakkal a vártán,
száműzetésben, börtönben vagy pányván,
ragályként terjed vereségünk híre,
nincs már, ki nekünk bármit is elhinne.

De akkor is, bukott, halálos, görbe
gerinccel is próbáld kiállani a próbát,
ne nézz a bűnnel fertőzött tükörbe,
vágd a földhöz dadogó világórád!

Pincészeri elégia

Gombás, öreg pincémbe forr a borom,
lepi lámpám cilinderét lomha korom,
míg odalenn a sötétben ingatagon,
fölmordul a sértett vén Balaton.

Szőlőmben megpihen a vadkan meg a nyúl,
félénk motozásuk fülelem hanyagul.
A szemembe csillagi aritmia hull,
odafönn is minden bolygó halni tanul.

A részeges, úrszavú csönd idezúg,
s izmaimból a fáradtság tovaful,
hív az égi mező, csellengő gyalogút:
felejtse el az örömet, felejtse a borút.

Ínyemen létteli, halálölű íz,
örvény, amely semmiből semmibe visz,
megszólalnék, de szavamnak senki se hisz,
botlik a nyelvem, botlom magam is.

Darázsálmokon átborzongó szőlőlevelek,
akit bántottam, iderezgik újra neved,
földre bukottan, mint a halott, heverek,
orrba vert koldus, részeg gyerekek.

Fekszem a fűben hülyén, valahol
az elmúlás, hallom, unottan zakatol,
befogad a párologó égi akol,
a lámpalángra jajgató csönd jege forr.

Nem tudlak megszólítani már,
bekerített a gézszagú, lomha halál.
Bujkállok, de hiába, nyomomra talál.
Lidérccláng talpa alól fölbuggyan a sár.

Tartom még magam, a látszat fecserész,
mint Füred teraszán pár léha színész,
egymást gúnyolja a szellem meg az ész,
gyáván sűny, ki csupán a szavakra merész.

Nem értem, a szikrázó ég mit akar,
és mit a rebbenő, nyár végi avar,
búcsúzóul hisz úgylis betakar,
míg csillag-hidegen hűl sebemre a var.

Fölcsillan poharamban remegve a bor,
íze a múlás lázas csókjába bomol,
Hold, víz, éj metszéspontjában valahol
létem tűszúrásnyi fájdalma kiforr.